

Jaargang 6 nr. 588
11 november 2012

Hersengeneeskunde, kanker die groeit op farmacologische onkunde

Journal of Neurophysiology

HOME | CURRENT ISSUE | IN PRESS | ARCHIVES | FEEDBACK | SUBSCRIBE | ALERTS | HELP

Research Article

Expand

A mathematical model of dopamine autoreceptors and uptake inhibitors and their influence on tonic and phasic dopamine signaling

Jakob Kisbye Dreyer^{1,*} and Jorn Hounsgaard²

Author Affiliations

^{1,*} University of Copenhagen jakobdr@sund.ku.dk

Submitted 11 June 2012. Revision received 4 October 2012. Accepted 4 October 2012.

Abstract

Dopamine (DA) D₂-like autoreceptors are an important component in the DA system. But their influence on postsynaptic DA signaling is not well understood. They are, directly or indirectly, involved in drug abuse and in treatment of schizophrenia and attention deficit hyperactive disorder: DA autoreceptors

This Article

Published online before print
October 10, 2012, doi: 10.1152/jn.00502.2012

AJP - JN Physiol October 10, 2012 jn.00502.2012

» Abstract **Free**
Full Text (PDF)

Classifications

Research Article

Services

Email this article to a friend
Alert me when this article is cited

Alert me if a correction is posted

Similar articles in this journal

Similar articles in PubMed

Download to citation manager

+ Google Scholar

+ PubMed

Daar gaan we weer.

Een geneeskunde die zichzelf probeert te beetelen met kwakkels en iatrogene kankers.

Op 19 november moet Laura Batstra in [Amsterdam](#) een lesje geleerd krijgen en daarbij zullen hersenen met mooie couleuren handig educatief opgediend worden.

En dat de dopamine-fabel het commercieel blijft doen, bewijst ook de uitvinding van een nieuwe naam, die voortaan aan psychotica wordt toebedeeld.

De Triple Reuptake Inhibitors (TRI), bekijk daarover het promoveren op 28/11/2012 in Utrecht en [Jolande Prins](#) met haar lachend klaarkomende muisjes.

Juist nu raakt bekend hoe een dopamine-activiteit of het ontbreken daarvan bij vermeende erfelijk gestoorden in beeld en kleur kan komen door giftige en verslavende stoffen toe te dienen.

Vanzelfsprekend zijn die stoffen voor de vermoedelijk gestoorden niet giftig en niet verslavend omdat ze mooie couleuren kunnen vormen op beeldekes waarop geleerden in staat zijn het proces te begrijpen waarmee amfetamines of cocaïnes bezig zijn met te genezen.

Dat proces, in een kleurentaal, kan alleen maar door ervaren slimmeriken gedecodeerd worden, want het decoderen daarvan is enkel voorbehouden aan de betere kringen, die bovendien nooit misvormd werden door het bijgeloof van een farmacologische kennis van helende medicatie.

Een medische kleurentaal laat zich niet bezoedelen door profane of platte chemische kennis.

Gelukkig maken dat soort lieden zich dan ook niet oeverloos belachelijk door niet eens te willen of niet eens te mogen opmerken dat hun kleurenstaren in feite tot stand komt door de gevarenreflex waarmee een lichaam in gevaar, probeert te reageren op het toedienen van stoffen die giftig zijn en bovendien ook verslavend.

Het bijgeloof in de farmacologie van die stoffen leert niet alleen maar dat muisjes er weer lachend mee kunnen klaarkomen, maar ook dat de medisch weldoende activiteit kan getest worden met een immunochemische proef op antistoffen in het speeksel.

Waaruit blijkt dat het organisme niet zo volmondig instemt met het toedienen van vergif, zelfs al is dat organisme vermoedelijk zwaar erfelijk gestoord.

De betere kringen zijn nog steeds op zoek naar iets des lichaams, dat als een medisch wetenschappelijke foef kan doorgaan om hun veronderstelde (uitgevonden?) ziekten toch op een maatschappelijke kaart te krijgen.

En volgens de overlevering moet zoiets ten alle prijze met dopamine of serotonine gebeuren, zelfs wanneer men die (mono)aminen tot ver buiten de hersenen met alle kleuren van de regenboog gaat inkleuren, waarbij bovendien de bloedmooie erogene zones van lachende muisjes de oortjes van onderzoekers bloedrood van schaamte (of van opwinding?) zullen opfleuren.

Apotheker Fernand Haesbrouck, 11 november 2012.